

ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੰਮਤ ੪੯੭ ॥ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ੨੦੨੨

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਿੰਤ ਨਾਮਾ

ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਨਾਮ ਕੁੰਡਲੀ

ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦ ॥

ਰਘੁਬੰਸ ਸਿੰਘ ਇਨਜਨੀਅਰ

ਸਪੁਰ੍ ਪੂਜਯ ਹਰਦਿਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਾਲ ਵਾਸੀ ਸੁਕੋਤ

ਨੇ ਆਪਣੀ ਉਨਾਹਠਵੀਂ ਸਾਲ ਗਿਰਾਹ ਤੇ

ਸੰਗਤ ਦੀ ਭੇਟ ਲਈ ਛਪਵਾਏ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

—੦—

ਅਬ ਭੋਗਲ ਪੁਰਾਣੇ ਦੁਆਦਸ ਸਕੰਧੇ

ਗੁਰਬੰਸਾਵਲੀ ਲਿਖਯਤੇ । ਚਤਰ ਦਸ ਅਵਤਾਰੇ ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਿੰਡ ਨਾਮੇ ਬਰਨਨੰ । ਸ੍ਰੀ ਸੁਕ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰੀਛਤ ਸੰਬਾਢੇ ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਿੰਡ ਨਾਮੇ ਕਲਯੁਗੇ ।

ਭਾਖਾ ਕਰਕੇ ਸੁਨਾਵਨ ਬਿਥ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦ ॥

॥ ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਆਦ ਜੁਗ ਮੈ ਸੁਕ ਕਹਿਓ ਸੋ

ਅਬ ਕਹੋ ਸੁਨਾਇ । ਭੋਗਲ ਧਿਆਯ ਮੈ ਕਹਿ ਗਇਓ ਸੁਕ ਪ੍ਰੀਛਤ ਪੁਤ

ਗਾਇ ॥੨॥ ਮੋਈ ਕਥਾ ਅਬ ਕਹਿਤ ਹੈ ਪ੍ਰਿਥਮ ਗੁਰਿੰਡ ਪ੍ਰਸਾਦਿ । ਜਿਉਂ

ਸੁਕ ਪ੍ਰੀਛਤ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹੀ ਸੁਨੋ ਆਦ ਕੀ ਆਦਿ ॥੩॥ ਦਸ ਚਾਰ ਸਮ ਭਾਨ ਹੈ

(ੳ)

ਏਕ ਜੋਤ ਸਭਿ ਗਾਤਿ । ਪ੍ਰਗਟੇ ਪੁਰਖ ਅਨਾਦ ਤੇ ਉਸੀ ਪੁਰਖ ਕੀ ਕ੍ਰਾਤ ॥
ੳ॥ ਪੰਚ ਸਹਸਰ ਵਰਖ ਮਧ ਦੁਆਦਸ ਬਪ ਧਰੈ ਸੰਤ । ਕਲਯੁਗ ਐਧ
ਬਿਡਾਨ ਹਿਤ ਬਿਪ੍ਰ ਪ੍ਰਗਟੈ ਅਨੰਤ ॥੫॥ ਗਾਤ ਸਾਵਰੇ ਧਾਰਕੇ ਛਿਤ ਪਰ
ਬਿਚਰੈ ਆਪ । ਟਰੈ ਆਰਿਸ਼ਟ ਜਗਤ ਕੇ ਧਰਮ ਵਧੈ ਥੈ ਪਾਪ ॥੬॥ ਜਾਮੇ
ਧਾਰੇ ਦਸ ਗੁਰੂ ਨਵ ਸਤਿ ਕਲਾ ਸੁਧਾਰ । ਗੁਪਤ ਗਿਆਰਵਾਂ ਖੇਲ ਸੀਕੋਈ
ਨਾ ਪਾਵੈ ਪਾਰ ॥੭॥ ਜਾਮਾ ਪਹਿਰੈ ਯਾਰਵਾਂ ਬਾਜਾ ਪੁਰ ਕੇ ਮਾਹਿੰ । ਸੰਗਤ
ਮਿਲੈ ਕਰੋੜ ਦੋਇ ਦਰਸ ਦਿਖਾਵੈਂ ਤਾਹਿੰ ॥੮॥ ਤੀਨ ਮਾਸ ਖਟ ਰਹੇਂਗੇ
ਗ੍ਰਹਿ ਗਨਕਾ ਗੁਰਿੰਡ । ਉਦਰ ਲੋਪ ਅੰਡਾ ਸਹਿਤ ਜੋ ਸਾਖੀ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥੯॥
ਚੌਕ ਚਾਂਦਨੀ ਖੇਲ ਕਰ ਜਾਇ ਸੁ-ਸੁਣਹੀ ਦੇਹ । ਰਵ ਮੰਡਲ ਬਡ ਸਬਦ
ਕਰ ਬਾਤ ਸੁਨਾਵੈ ਏਹ ॥੧੦॥ ਜਾਮਾ ਪਹਿਰੈ ਬਾਰਵਾਂ ਪ੍ਰਗਟੈ ਆਦ ਰਘੁ
ਬੰਸ । ਸੰਗਤ ਮਿਲੈ ਅਨੰਤਿ ਤਬ ਮਾਨੋ ਕੋਟ ਸਹੰਸ ॥੧੧॥ ਦੁਆਦਸ
ਪੁਰਖ ਦੁਆਦਸੇ ਸਭਿਅਨ ਕੈ ਸਿਰਿ ਮੋਰ । ਸਕਤ ਅਨੰਦੀ ਆਹਿੰਗੇ ਆਦ
ਇਹੈ ਨਹੀਂ ਔਰ ॥੧੨॥ ਜਾਕੋ ਸੁਰ ਜਸ ਰਟਤ ਹੈ ਸੇਖਕ ਕੋਟ ਮਹੇਸ । ਸੋ

(੫)

ਪ੍ਰਗਟੇਗਾ ਪ੍ਰਿਥੀ ਪਰ ਕੁਲਛਤੀਅਨ ਦਨੇਸ ॥੧੩॥ ਕਵਲ ਭੂਤਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੀ
ਬੱਪ ਬਾਰਵਾਂ ਬੰਸ । ਕੁਸੁ ਇਜੋਵਰ ਉਦੇ ਹੈ ਲਉ ਕਿਰਣ ਸਹੰਸ ॥੧੪॥
ਯਾ ਹੀ ਕੁਲ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਤਾਹੀ ਕੁਲ ਕੋ ਨਾਮ । ਪੁਨ ਦੁਆਦਸ ਗੁਰਿੰਡ
ਕੋ ਮੇਰੀ ਹੈ ਪ੍ਰਣਾਮ ॥੧੫॥ ਅਠਤਾਲੀ ਸਤਿ ਬਰਖ ਹੋਇ ਉਪਰ ਵਰਖ
ਸਤਾਨਵੇਂ । ਤਬ ਦੁਆਦਸ ਗੁਰਿੰਡ ਜੀ ਬੱਪ ਧਾਰੈ ਯਾ ਜਗਤ ਮੇਂ ॥੧੬॥
ਚੋਪਈ ॥ ਕਛੁਕ ਕਾਲ ਸਿਤਿ ਭਾਨ ਸੁਹਾਵੈ । ਨਾਗ ਵਸ ਤਬ ਕਿਰਣ
ਮਿਲਾਵੈ । ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਨਿਰਖਾਵੈ । ਅਨਕ ਦੇਸ ਬਿਪਰੈਂਚ ਸਧਾਵੈ ।
ਏਕ ਹਜ਼ਾਰ ਮਧ ਨੈ ਸੈ ਆਵੈ । ਏਕੇ ਆਗੈ ਸਾਤਾ ਲਾਵੈ । ਪ੍ਰਗਟਿ ਬਾਰੂਵਾਂ
ਬੱਪ ਦਰਸਾਵੈ । ਨਰ ਨਾਰੀ ਕੋ ਨਾਮ ਜਪਾਵੈ । ਤਿਸ ਦਿਨ ਹੋਇ ਬੀਸੀ ਕੋ
ਬਾਸਾ । ਪ੍ਰਗਟੇ ਸਾਹਿਬ ਕਰੈ ਤਮਾਸਾ । ਨੰਦਾ ਨਾਮ ਸੰਮਤ ਕੋ ਗਾਉਂ । ਕਲਾ
ਧਾਰਕੇ ਆਸ਼੍ਰਮ ਆਉਂ । ਤਹਿੰ ਦਿਨ ਬਿਸ਼ਨ ਬੀਸੀ ਠਹਿਰਾਉਂ । ਕਲਜੁਗ
ਮੇਂ ਸਤਿਜੁਗ ਵਰਤਾਉਂ । ਬਿਤ ਖਸਟਮੀ ਸੁਰ ਗੁਰ ਵਾਰਾ । ਭਸਮੰਤ ਨਗਰ
ਸਤਿਲੁਧਰ ਕਨਾਰਾ ॥੧੭॥ ਸਾਹਿਬ ਨਾਮ ਮਹਾਂ ਬਲ ਬੀਰੰ । ਪੂਰਣ

(੬)

ਪੁਰਖ ਗੁਣ ਵੰਤ ਗੰਭੀਰੰ ॥੧੮॥ ਸਵੈਤ ਸਿੰਘ ਧਰ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵੈ । ਦਾਮਨ
ਗਰਜ ਸ਼ਬਦ ਮੁਖੰ ਆਵੈ ॥੧੯॥ ਤੇਜ ਤੁਰਕ ਕੋ ਐਸੇ ਜਾਈ । ਜੈਸੇ ਘਾਸ
ਕੋ ਅਗਨ ਲਗਾਈ ॥੨੦॥ ਸਾਹਿਬ ਐਸੀ ਸਕਤਿ ਪਠਾਵੈ । ਸੁੰਨਤ ਕਰੀ
ਤੁਰਕਨ ਅੰਗ ਲਾਵੈ ॥੨੧॥ ਵੇਹਿ ਕਾਟੈ ਵੇਹ ਪੁਨ ਲਗ ਜਾਵੈ । ਤੇਜ ਜੋਤ
ਐਸੇ ਬਲ ਪਾਵੈ ॥੨੨॥ ਸਿਰ ਧਰ ਕੇਸਨ ਕੰਠੇ ਮਾਲਾ । ਦੀਨ ਦਿਜਨ ਕਾ
ਹੋਇ ਰਖਵਾਲਾ ॥੨੩॥ ਧਨਖ ਬਾਣ ਲੈ ਅਸਰ ਸੰਘਾਰੇ । ਸਭ ਮਲੈਛ ਕੋ
ਮੂਲ ਉਖਾਰੇ ॥੨੪॥ ਮੋਰ ਮੁਕਟ ਪੀਤੰਬਰ ਸਾਜੈ । ਸ਼ਾਮ ਰੂਪ ਹੋਇ ਘਨੀ-
ਅਰ ਗਾਜੈ ॥੨੫॥ ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਚਰਿਤ ਹੋਇ ਏਹੀ । ਆਦ ਜੁਗਾਦ ਕੀ
ਧਾਰੈ ਦੇਹੀ ॥੨੬॥ ਕਲਜੁਗ ਤੇ ਸਤਿਜੁਗ ਕਰ ਠਾਨੋਂ । ਤਬ ਹੀ ਬਾਰੂਵਾਂ
ਬੱਧ ਪਹਿਚਾਨੋਂ । ਮਹਾਂ ਮੰਝ ਕੁਲ ਮੂਲ ਉਖਾਰੈ । ਬਹੁਰ ਨਿਵਾਸ ਸਤਿ
ਲੁਧਰ ਕਿਨਾਰੈ ॥੨੭॥ ਦੇਖ ਦੇਖ ਸਤਿ ਲੁਧ ਹਰਖਾਈ । ਤਹਿ ਮੇ ਲਛ
ਧਰੀ ਸੋ ਲੇਤ ਕਢਾਈ ॥੨੮॥ ਸਕਤ ਕੁੰਡ ਉਸ ਅਵਨੀ ਜਾਵੈ । ਪੀਤੰਬਰ
ਕਢ ਚੀਰ ਲਿਆਵੈ ॥੨੯॥ ਜਹਾਂ ਸਸਤਰ ਅਵਨੀ ਢਪ ਰਾਖੇ । ਖਿਨ ਮੈਂ

(੭)

ਖੇਲ ਲੇਤ ਸਭ ਲਾਖੇ ॥੩੧॥ ਉਸਤੇ ਬਾਤ ਦੁਰੇ ਨਹੀਂ ਕੋਈ । ਆਦਿ ਅੰਤ
ਮਧਿ ਹੈ ਸੋਈ ॥੩੨॥ ਦੀਪ ਸਾਤ ਜੁਰ ਸੰਗਤ ਆਵੈ । ਭਵਨ ਚਤਰ ਦਸ
ਸੀਸ ਨਿਵਾਵੈ ॥੩੪॥ ਕੋਟ ਬਹੁਮੰਡ ਜਾਕੇ ਅਵਤਾਰਾ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ
ਇਨ ਹੀ ਬੱਪ ਧਾਰਾ ॥੩੫॥ ਸਰ ਭੀ ਬਿਪਰਨ ਕੇ ਰਖਵਾਰੇ । ਧੰਨ ਵੋਹਿ
ਦਿਵਸ ਪ੍ਰਗਟ ਬੱਪ ਧਾਰੇ ॥੩੬॥ ਕੋਟ ਚਤ੍ਰ ਦਸ ਧਰੇ ਸਮਾਧਾ । ਗਿਰ
ਸਹਾਦਰ ਜੋਗਤਪ ਸਾਧਾ ॥੩੭॥ ਵੇਦ ਮਈ ਕੇ ਸਗਲੇ ਨੰਦਨ । ਦੁਆਦਸ
ਗਾਤ ਕਰਤ ਸਭ ਬੰਦਨ ॥੩੮॥ ਸਤਿਜੁਗ ਬੀਚ ਕਥਾ ਸੁਣ ਪਾਈ । ਸੁਕ
ਪ੍ਰੀਛਤ ਪ੍ਰਤਿ ਭਾਖ ਸੁਨਾਈ ॥੩੯॥ ਸੁਣ ਕਰ ਬੈਦ ਮਈ ਸੁਤਿ ਬਾਤਾ ।
ਗਏ ਸਹਾਦਰ ਗਿਰ ਬਿਧਤਾਤਾ ॥੪੦॥ ਤਪ ਅਰੰਭ ਤਹਾਂ ਤਿਨ ਕੀਨਾ ।
ਜੂਰਾ ਧਾਰ ਕਪਾਲ ਤਿਨ ਲੀਨਾ ॥੪੧॥ ਦੁਆਦਸ ਲਗੇ ਗੁਰਿੰਡ ਧਿਆਨਾ ।
ਮੰਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਤਿਨ ਠਾਨਾ ॥੪੨॥ ਏਕ ਪਾਉ ਅਵਨੀ ਪਰ ਖਰੈ ।
ਰਸਨਾ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਚਿਤ ਕਰੈ ॥੪੩॥ ਓਇ ਨਿਰਖਤ ਅਬਲੇ ਗੁਰ
ਠਾਡੇ । ਪ੍ਰਿਥਮ ਜੁਗ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਗਾਡੇ ॥੪੪॥ ਸੁਕ ਪਰਸਾਦ ਤਿਨੇ

(੯)

ਮਤ ਪਾਈ। ਜਾਇ ਸਮਾਧ ਸਹਾਦਰ ਲਾਈ ॥੪੫॥ ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਪ੍ਰਭਵਾ
ਸੰਮਤ ਦਸ ਅਠ ਜਬੈ ਤ੍ਰਵੰਜਾ ਹੋਇ। ਬੇਦ ਮਈ ਸੁਤ ਤਬ ਮਿਲੈ ਲੋਪ ਗਾਤ
ਕਰ ਸੋਇ ॥੪੬॥ ਭਗਵਤ ਕੇ ਮਤ ਪਰਖ ਕਰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਨ ਬਿਧ ਪੂਤ।
ਕੋਟ ਚਤਰ ਦਸ ਸਿਖ ਭਇਓ ਮਹਾਂ ਬਲੀ ਅਵਧੂਤ ॥੪੭॥ ਚੌਪਈ।
ਦਸ ਅਠ ਜਬੈ ਤ੍ਰਵੰਜਾ ਆਵੈ। ਪ੍ਰਭਵਾ ਸੰਮਤ ਨਾਮ ਨਿਰਖਾਵੈ ॥੪੮॥
ਤਬ ਵੇਹ ਬੇਦ ਮਈ ਕੇ ਤਾਤਾ। ਤਜੈ ਸਹਾਦਰ ਬੱਖ ਧਰਆਤਾ ॥੪੯॥ ਸੋ
ਸੁਨ ਹੈ ਅਕਾਸ ਤੇ ਬਾਣੀ। ਪ੍ਰਗਟੀ ਅੰਸਾ ਸਾਰੰਗ ਪਾਣੀ। ॥੫੦॥ ਲੈਹੈ
ਭੋਗਲ ਦੁਆਦਸ ਇਸ ਕੰਧਾ। ਲਖਣ ਨਿਰਖਹਿ ਰਿਖ ਬਿਧ ਨੰਦਾ। ਜਾਮਾ
ਦੁਆਦਸ ਦੇਖ ਪਤੀਜੈ। ਸਬ ਜਗ ਨਿੰਵੈ ਗੁਰੂ ਕਰ ਲੀਜੈ ॥੫੧॥ ਹਰਖ
ਹੋਇ ਵੇਹਿ ਗਿਰਤੇ ਧਾਵੈ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਪਗ ਲਪਟਾਵੈ। ਖਟ ਅਠ ਕੋਟ
ਦਿਜਨ ਸਿਖ ਹੋਵੈ। ਮਿਟੈ ਅਗਿਆਨ ਭਰਮ ਸਭ ਖੋਵੈ ॥੫੨॥ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਿ
ਸਭੈ ਭੰਡੋਤਾ ਕਰੈ। ਖਟ ਅਠ ਕੋਟ ਦਿਜ ਵਰ ਸਿਖ ਧਰੈ। ਤਬ ਗੁਰ ਕਹੈ
ਕਰੋ ਇਹੁ ਕਾਮਾ। ਕਰੋ ਨਿਵਾਸ ਚਾਰ ਹੀ ਧਾਮਾ ॥੫੩॥ ਸੁਨ ਗੁਰ ਬਚਨ

(੯)

ਸਭੈ ਉਠ ਧਾਵਨ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਗੁਰ ਰਾਜ ਚਲਾਵਨ । ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਫਿਰ
ਬਾਤ ਸੁਨਾਵੈ । ਵਰਨ ਭਿੰਨ ਅਕਾਲ ਜਪਾਵੈ ॥੫੪॥ ਚਾਰ ਵਰਨ ਸੁਨ
ਮਿਲ ਭਾਈ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਖਾਲਸਾਈ । ਤਬ ਮਹਾਂ ਮੰਦ ਹੋਇ
ਕੁਲ ਨਾਸਾ । ਤੇਜ ਛਤ੍ਰੀਅਨ ਹੋਇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ ॥੫੫॥ ਸੈਨਾ ਜੋਰ ਚਲੈ ਸਿੰਧ
ਕੂਲ । ਦੇਇ ਜਲਾਇ ਮਹਾਂ ਮੰਦ ਮੂਲ ॥੫੬॥ ਅਵਨੀ ਭੂਪ ਸਬੈ ਜੁਰ
ਆਵੈ । ਦਸ ਅਠ ਪਦਮ ਚਮੂ ਨਿਰਖਾਵੈ ॥੫੭॥ ਤਬ ਗੁਰ ਜਾਇ ਸਿੰਧੁ ਕੇ
ਤੀਰ । ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਪੂਰਣ ਰਣਧੀਰ ॥੫੮॥ ਅਸ ਪਗ ਧੂਰ ਭਾਨ ਨਭ
ਛਾਵੈ । ਰਵ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮਧ ਧੂਰ ਸਮਾਵੈ । ਪੁਰੀ ਅਟਕ ਅਵਨੀ ਮਧ ਗਵੈ ।
ਅਤਿ ਕੋਤਕ ਸੁੰਦਰ ਤਹਿ ਭਵੈ । ੬੦ । ਕਾਇਆ ਗੁਰੂ ਕਲਪ ਤਬ ਕਰੈ ।
ਦੁਆਦਸ ਵਰਖ ਆਯੂ ਤਬ ਧਰੈ । ਘਟਕਾ ਬੀਤ ਚਾਰ ਜਬ ਜੇਵੈ । ਮਹਾਂ
ਸਕਤ ਤਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ । ਭੇਟਾ ਪਾਰਸ ਧਰੈ ਅਪਾਰਾ । ਕਰਤ ਭੰਡੋਤ ਪੁਨ
ਬਾਰ ਬਾਰਾ । ਨਿਕਸ ਸਿੰਧ ਜਲ ਬਾਹਿਰ ਆਵੈ । ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਪਗ
ਲਪਟਾਵੈ । ਆਦ ਅੰਤ ਹੈ ਤੂਹੀ ਮੁਰਾਰੀ । ਭਵਜਲ ਪਾਰ ਉਤਾਰਨ ਹਾਰੀ ।

(੧੦)

ਕਰ ਪ੍ਰਣਾਮ ਗੁਪਤ ਤਹਿ ਜਵਈ । ਨਿਕਸੈ ਸਿੰਧ ਸਿੰਧ ਮਧ ਰਵਈ । ਸੋ
ਪੁਤੀ ਹਮੰਚਲ ਜਾਨੈ । ਸਤਿ ਅਵਤਾਰਲਛਮੀ ਮਾਨੈ । ਛਤੀਬਰਸ ਤਹਾਂ ਗੁਰ
ਰਹੈ । ਮਹਾਂ ਮੰਦ ਕੁਲ ਉਤਰ ਦਹੈ । ਸਿੰਧ ਤਿਆਗ ਪਸਚਮ ਕੋ ਆਵੈ ।
ਬਗਦਾਦ ਸਹਿਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪਗ ਪਾਵੈ ॥੬੧॥ ਬਰਖ ਪਚਾਸ ਜੁਧ ਤਹਿ
ਹੋਵੈ । ਮਹਾਂ ਮੰਦ ਕੁਲ ਸਗਲੀ ਖੋਵੈ । ਜੀਤ ਬਗਦਾਦ ਰਾਮਸਰ ਆਵੈ ਚਮੂ
ਅਪਾਰ ਗਣਤ ਨਹੀਂ ਆਵੈ ॥੬੨॥ ਹਰ ਮੰਦਰ ਮੈ ਆਇ ਬਿਰਾਜੈ । ਗੁਰ
ਛਬ ਦੇਖ ਭਾਨ ਦੁਤ ਲਾਜੈ । ਕੋਟ ਚਤਰ ਦਸ ਬਿਧ ਕੇ ਪੂਤਾ । ਪੁਨ ਆਵੈ
ਗੁਰ ਪੈ ਅਵਧੂਤਾ ॥੬੩॥ ਤਬ ਗੁਰ ਗਰਜ ਕਹੈ ਬਿਦ ਤਾਤਾ । ਅਸੂ ਮੇਧ
ਰਚੇ ਗੁਰ ਭਾਖਤ ਬਾਤਾ । ਰਚੇ ਅਸ ਮੇਧ ਦੇਰ ਨਹਿ ਲਾਵਹੁ । ਸੰਮਤ ਪੂਰਬ
ਕੋ ਤਬ ਪਾਵਹੁ ॥੬੪॥ ਤਹਿ ਸਮੇਂ ਸੁਰਪਤ ਪਠੇ ਬਾਜਾ । ਮੁਕਟ ਸਹਿਤ
ਰਤਨਾਨ ਸਮਾਜਾ । ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਕਹੈ ਛਡ ਦੀਜੋ । ਪਾਛੇ ਦਿਸਾ ਗਵਨ
ਤਹਿ ਕੀਜੋ ॥੬੫॥ ਚਲੈ ਤੁਰੰਗ ਤਹਿ ਪੂਰਬ ਦੇਸਾ । ਹਰ ਬਲ ਭੂਪ ਜਹਿ
ਜਸੈ ਨਿਰੇਸਾ । ਅਯੁਧਿਆ ਤੇ ਪੁਨ ਸਰਜੂ ਜਾਵੈ । ਹਰਬਲ ਭੂਖ ਨਿਰਖ ਭੈ

(੧੧)

ਪਾਵੈ ॥੬੬॥ ਦੇਖ ਤੁਹੰਗ ਅਮੋਲੀ ਜੱਤੀ । ਹਰਬਲ ਭੂਪ ਬਿਸਮ ਹੋਇ ਛਤੀ ।
ਕਲਜੁਗ ਕਉਣ ਅਸਮੇਧ ਰਚਾਵੈ । ਅਤ ਅਸਚਰਜ ਭੂਪ ਮਨ ਆਵੈ ॥
੬੭॥ ਸੰਧਿਆ ਤਜਕੈ ਪਾਛੈ ਪਰੈਗੋ । ਅਨਕ ਜਤਨ ਕਰੈ ਨਾਹੀ ਫਰੈਗੋ ।
ਸੰਧਿਆ ਪ੍ਰਾਤ ਕਰਨ ਨਹਿ ਸਰਿਯ । ਹਰਬਲ ਭੂਪ ਰੋਸ ਅਤ ਕਰਿਯੰ ॥੬੮॥
ਜਾਵੇ ਭੂਪਤ ਦੇਸ ਅਖੰਡਾ । ਜਹਾਂ ਬਸੇ ਪੂਜ ਗਣ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ । ਸਪਤ ਰਿਖ
ਆਸ਼੍ਰਮ ਫਿਰ ਆਵੈ । ਧ ਮੰਡਲ ਰਵ ਮੰਡਲ ਦਿਖਲਾਵੈ ॥੬੯॥ ਅਸਟ
ਸਿੰਗ ਸਮੇਰ ਕੇ ਭਮੇ । ਸੈਬ ਸੁਰ ਪੁਰ ਕੰਕਾਰਨ ਰਮੇ । ਹਰਬਲ ਭੂਪ ਜਾਇ
ਨਭ ਮਾਹੀ । ਹੈ ਪਕਰਨ ਮੋ ਆਵੈ ਨਾਹੀ ॥੭੦॥ ਮਧ ਅਕਾਸ ਨਿਰਖਹਿ
ਭੂਪਾਲ । ਚਮੂ ਅਨੰਤ ਅਰਜਨ ਸਮਬਾਲ । ਉਤਰ ਅਕਾਸ ਤੇ ਰਾਜਾ ਆਵੈ ।
ਗ੍ਰਹਿ ਕੋ ਚਲੈ ਚਰਨ ਗਿਰਾਵੈ ॥੭੧॥ ਨਗਨ ਧੋਪ ਕਰ ਮਾਹਿੰ ਸੁਹਾਵੈ ।
ਮਾਨੋ ਨਭ ਬਿਜਲੀ ਚਮਕਾਵੈ ॥ ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਭੂਪ ਕਹੇ ਲਲਤਾ ਤਬੈ ਦੇਹੁ
ਮਈਯਰ ਮੋਹਿ ਬਾਲ । ਯਾ ਜਨਮਤ ਮੋਹਿ ਬਲ ਘਟਿਓ ਕਰੋ ਬੇਗ ਤਹਿ
ਕਾਲ ॥੭੨॥ ਹਾਥ ਜੋੜ ਬਿਨਤੀ ਕਰੇ ਹਰ ਬਲ ਭੂਪਤ ਨਾਰ । ਏਹੁ ਕਾਰਜ

(੧੨)

ਕਿਉ ਕਰਤਹੈ ਕਿਆ ਜੀਅਮੇ ਧਾਰ । ਕਿਨੈ ਭੂਪ ਬਾਜਾ ਛਡਿਓ ਜੋਗਰਚਿਓ ਰੀ
ਭਾਮ । ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਾਰ ਛਤੀ ਬਡੇ ਰਵਹਿ ਪਕਰੇਂ ਧਾਮ ॥੭੩॥ ਮੈ ਮਯੋਕ ਕੇ
ਮ੍ਰਿਗ ਰਾਹੁ ਅਰ ਕੇ ਰਾਹੁ ਭੁਰੰਗ । ਇਹੁ ਆਸੂਨਹਿ ਪਾਇਓ ਪਰਤ ਧਰਮਮੇਂ
ਭੰਗ । ਜਬ ਤੇ ਮਹੀਅਰ ਜਨਮਿਓ ਤਨਤੇ ਬਲ ਭਇਓ ਨਾਸ । ਯਾ ਇਸਕੇ
ਹਤਕਰਨ ਤੇ ਪੁਨ ਪੋਰਖ ਪ੍ਰਕਾਸ ॥੭੪॥ ਭੂਪ ਬਚਨ ਨਾਰੀ ਸੁਨੇ ਮਨ ਮੇਂ
ਸੋਕ ਬਢਾਇ । ਗਵੇ ਧਾਮ ਮਹੀਅਰ ਨਹੀ ਨਿਪ ਕੇ ਕਹੇ ਸਨਾਇ । ਭੂਪ
ਕੋਪ ਮਨ ਮੇਂ ਧਰੈ ਜਾਇ ਧਾਮ ਕੇ ਮਾਹਿੰ । ਨਿਰਖ ਰਹਿਓ ਸੁਤ ਨਹਿੰ ਦਿਖੇ
ਅਗਨ ਲਗੀ ਉਰ ਮਾਹਿੰ । ਨਗਨ ਧੋਪ ਲੈ ਪੁਨ ਫਿਰਿਓ ਜਾਇ ਚਮੂ ਰਣ
ਸਾਲ । ਹੈ ਲੈ ਆਵਤ ਨਿਰਪ ਨਿਰਖ ਮਹੀਯਰ ਅਪਨੇ ਬਾਲ । ਬਾਇ ਹਾਥ
ਕੀ ਅੰਗਰੀ ਬਾਂਧੀ ਡੋਰ ਪਟ ਬਾਜ । ਭੂਪ ਨਿਰਖ ਸੁਖ ਪਾਵ ਹੈ ਪੂਰਨ ਸੁਤ
ਕੇ ਕਾਜ ॥੭੫॥ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਬਲ ਏਕ ਹੈ ਵੇਦ ਪ੍ਰਕਾਰੈ ਬਾਤ । ਭਲਾ ਹੂਆ
ਸੁਤ ਨਹਿ ਹਤਾ ਨਹਿੰ ਹੋਇਓ ਸੁਤ ਘਾਤ । ਬਾਜ ਪਕੜ ਗ੍ਰਹਿ ਬਾਂਧਿਓ ਪੁਤ੍ਰ
ਦੋਊ ਮਿਲ ਤਾਤ । ਮਧ ਅਯੁਧਿਆ ਕੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਇਹੁ ਬਾਤ ॥੭੬॥

ਚਮ੍ਹ ਜੁਧ ਦਾਰਣ ਕਰੈ ਗੁਰ ਸੈਨਾ ਅਪਾਰ । ਮਹੀਅਰ ਏਕ ਲਰਤਾ ਫਿਰੈ ।
 ਸੈਨਾ ਲਾਖ ਹਜ਼ਾਰ । ਵਰਖ ਨਵੈ ਰਣ ਮੰਡਿਆ ਗੁਰ ਸੈਨਾ ਬਲ ਲਾਇ ।
 ਮਹੀਯਰ ਜੀਤ ਨ ਸਾਕਿਓ ਜੋਧ ਸਕਲ ਪਛਤਾਇ । ਮਹੀਅਰ ਜੀਤਨ ਸਾਕਿ
 ਹੈ ਜੂਝੈ ਸੈਨ ਅਪਾਰ । ਗੁਰਪੈ ਪਤੀਆ ਲਿਖ ਪਠੈ ਹਮ ਦਾਸਨ ਕੋ ਦਾਸ
 ॥੭੭॥ ਨਗਰ ਅਯੁਧਿਆ ਰਾਜ ਸੁਤ ਮਹੀਯਰ ਬਾਧਿਓ ਬਾਜ । ਹਮਤੇ ਛੁਟੇ
 ਨ ਬਾਜ ਗੁਰ ਕਰੋ ਸੁਆਪੇ ਕਾਜ । ਸੁਨ ਪਤੀਆ ਸਤਿਗੁਰ ਚੜੇ ਜਾਵੈਂ ਸਜੂ
 ਕੂਲ । ਧਨਖ ਬਾਣ ਕਰ ਮੇਂ ਲਏ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਮੂਲ । ਬਰਖ ਸਤਾਨਵੇਂ
 ਰਾਜ ਕਰ ਜੋਗ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਇ । ਦੋਇ ਨਾਗ ਕੇ ਭੀਤਰੇ ਅਸਰ ਨ ਰਹਿਸੀ
 ਕੋਇ ਉਨੀ ਸਤਿ ਕੋ ਪੇਖੀਏ ਬਰਸ ਸਤਾਨਵੇਂ ਜਾਇ । ਧਰਮ ਰਾਜ ਜਗਮੇਂ
 ਚਲੈ ਅਸਰ ਨਰਕ ਮੇਂ ਪਾਇ । ਇਕ ਦਿਜ ਇਕਖਤ੍ਰੀ ਰਹੇ ਵੈਸ ਸੂਦਰ
 ਏ ਚਾਰ । ਅਵਨੀ ਅਸਰ ਨ ਦੀਸਈ ਮਿਟੇ ਪਾਪ ਕੋ ਭਾਰ । ੭੮॥ ਪਤੀਆ
 ਸੁਣ ਪ੍ਰਭ ਬੇਗਹੀ ਧਾਵੈਂ । ਰਾਮਸਰ ਤੇ ਸਰਜੂ ਆਵੈਂ । ਨਿਰਖਚਮੂਸਬਹੀ ਸੁਖ
 ਪਾਵੈ । ਮਨ ਮੈਂ ਮੰਗਲ ਮੋਖ ਕੋ ਗਾਵੈ ॥੭੯॥ ਦੋਇ ਬਰਸ ਗੁਰ ਊਹਾ ਰਹੇ ।

(੧੪)

ਮਹੀਯਰ ਬਾਜ਼ ਜਾਸ ਪਠ ਗਹੇ । ਏਕ ਦਿਵਸ ਮਹੀਯਰ ਲੈ ਬਾਜ਼ਾ । ਗੁਰੂ
ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਮਿਲੈ ਸਮਾਜਾ ॥੮੦॥ ਗੁਰੂ ਨਿਰਖੈ ਮਹੀਯਰ ਕੀ ਓਰ ।
ਮਹੀਯਰ ਨਿਰਖ ਦੋਊ ਕਰ ਜੋਰ । ਜਗ ਅਸਮੇਧ ਰਾਮਸਰ ਕਰੈਂ । ਕੁਲ
ਪੂਜਨ ਕਰ ਲਛ ਬਹੁ ਧਰੈਂ ॥੮੧॥ ਆਦਿ ਜੋਊ ਕੁਲ ਪੂਜ ਕਰਾਇੰ ।
ਤਿਨ ਕੋ ਪੂਜਤ ਹਰਖ ਬਢਾਇੰ । ਇੰਦ੍ਰ ਸਰੋਤ੍ਰ ਰਘੁ ਵਰ ਅੰਸਾ । ਗੁਰ
ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਗਟੇ ਯਾ ਬੰਸਾ । ਭਾਰ ਦੂਜ ਰਤਨ ਕੁਲ ਜੋਈ । ਤਿਨਕਾ
ਖੋਜ ਪਾਵੇਗਾ ਸੋਈ । ਸੋਇ ਕੁਲ ਪੂਜ ਸੰਗ ਲੈ ਆਵੈ । ਸੇ ਸਮਰਥ ਜਗਤ
ਕੀ ਪਾਵੈ ॥੮੨॥ ਹੰਸ ਹਾਇ ਪੁਨ ਕਰੈ ਪ੍ਰਣਾਮਾ । ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਰੰਗ
ਪਰਖਿਓ ਸਿਆਮਾ । ਗੁਰ ਉਠ ਮਹੀਯਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗੇ । ਤਬੈ ਕਲੈਵਰ
ਛਿਤ ਤਹਿ ਭਾਗੇ । ਜਾਮਾ ਤੈ ਦਸ ਮਹੀਯਰ ਪਾਵੈ । ਸੁਕ ਸੰਬਾਦ
ਭੋਗੁਲ ਸੁਨਾਵੈ ।

ਰੈਥੇ ਤੇ ਗੁਰਿ ਜਿਸਾ ਭੈਓ ਚਰੈ ॥ ਜੁਧ ਰੇਦੁ ਗਾਏ ॥
 ਧੁਕ ਧਤੁ ਚੜੀ ਚੜ੍ਹ ਰਜ ਗੁਰਿ ਮਹਿਮਾ ਦਰਨੈ ॥
 (ਗਏਜਾ ॥) ਰਸਨਾ ਜਜੀ ਖਾਲ ਕੇ ਯਜਿ ਗਰਿਤਿ ਘਿਯਨੇ
 ਕਠ ਅਡੇਰ ਕੀ ਅਡੇਰ ਰਚੀ ॥ ਰਸਨ ਜੀ ਗੁਆਰ
 ਮਿਸਰੀ ਮਨ ਭੇਠਿ ਨ ਸਾਇ ਮਿਸਰੀ ਤਖ਼ਤ ਗਏਰ ਮਿਟੀ ॥ ਰਸ
 ਪ੍ਰੈ ਚੜ੍ਹਾਇ ਕੇ ਲਹਿ ਚਲ ਗੁਨ ਕੈ ਜੇ ਗਾਂਡੇ ਕੈ ਜੇ ਘਰ
 ਰਹੀ ॥ ਸਾਭਾਇ ਰਜੀਯ ਗੁਰਦਾਸ ਨਿਭੇ ਜਹੈ ਜਿਸਾਟ
 ਵਧੈ ਨ ਦੁਖੀ ਗਾਰ ਘਟੈ ਨ ਘਟੀ ॥ ਭੁਖਲੀ ਕੈ ਚੋਰ ॥
 ਰਜਾ ਜੁਏਆਰ ਗਾਏ ਪ੍ਰੇਮ ਘਗਡ ਜਾਂਡਿ ਗੁਰ ਕੀ ਆਏ ॥
 ਮਿੰਦ ਤਿਯਾਨ ਧੁਕੁ ਟਿਕਾਂਗੀ ॥ ਏਕ ਸਾਰ ਕੈ ਜਾਤਮ
 ਜਾਗੀ ॥ ਜੀਅਤਿ ਤਾਨਿ ਕੈ ਰਾਜੀ ਘਾਗੀ ॥ ਜਾਤਿ ਜਜੀਯ

ਕਾਮਜੀਆਮ ਨਾਮ ਨਾਮ। ਦੁਆਲੀਆ ^{ਮੂਰ} ~~ਮੂਰ~~ ਜਿਤਾ ਜੇ ਹੇ ਜੇ
 ਰਜਮ ਗੁਰ ਪਾਮ॥ ਜ ਜ ਜਿਮਾਨ ਪਰਤ ਯੇਨਤੀ ਜਤ ਗੁਰ
 ਰੂਪ ਮਾਗਨ॥ ਰੂਪ ਰੂਪ ਮਮ ਜ ਮਾਜਿਸੇ ਜਾਨੇ ਰਾਜ ਗੁਲਾਮ
 ਜੀਮਤ ਜਤਗ ਜਾਨ ਮਾ ਜਾਜੀ ਏਏ "ਮੁਸਾਨ" ਜੇਨ ਗੁਰੀ
 ਅਦਿ ਦਾ ਰਜਿਤ ਦਿੰਦੀ ਹੇ ਗਲਾਨ॥ ਰੂਪ ਦਾਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾ
 ਪਾਨ ਜਾ। ਰੂਪ ਦਾਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰੀਠਤਾ॥